

med Undtagelse af den ærede Bde Landstingsmand for 5te Kreds (J. Nielsen), i denne Henseende synes at dele vor Mening, hvilket deels er udtalt i Udvalgsbetænkningen og deels ogsaa udtrykkelig fremhævet af den ærede Ordfører i hvad han nys sagde. Men naar Udvalgets Fleertal altsaa ikke tillægger Kirken nogen Eiendomsret til de her omhandlede Midler, ere vi tilbøjelige til at antage, at det, ligesom vi anseer dem for Statsmidler, da det ikke er let at see, hvad de ellers skulde være. Naar altsaa Udvalgets Fleertal ikke slutter sig til Mindretallet i dets Forslag om at indbringe disse Midler i Statskassen, naar de ophøre at have den locale Anvendelse, som de nu have, da er det ikke af den Grund, at det tillægger Kirken Eiendomsret, men af andre Grunde, som jeg senere skal tillade mig at komme tilbage til. Der er i Lovforslaget, saaledes som det er fremlagt af den høitærede Kultusminister, slet og ret brugt Udtrykket: „geistlig Lønningsfond“, uden at det enten i Lovudkastet nærmere er bestemt, hvad derved skulde forståes eller den høitærede Minister ved Lovens Forelæggelse har med noget Ord yderligere betegnet eller karakteriseret denne Lønningsfond. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa Formodninger, der muligt kunde være urigtige, men indskrænke mig til at ytre, at da det maa ansees for stemmende med Sundt og som rigtige erkjendte Grundsætninger i Statsformuens Bestyrelse, at afflaske det saakaldte Skuffeshystem, har Mindretallet ikke kunnet finde det hensigtsmæssigt at indrette en ny Skuffe som denne her. Vi have ikke kunnet see Hensigten dermed, idet der er Tale om at vedtage en Lov, som netop gaaer ud paa at tage Bestemmelse om de Midler, som jo skulle danne denne Lønningsfond, og det en Lov, som maa antages for meget lang Tid at ville ordne dette Forhold, idet den ikke alene tager Bestemmelse om det nu foreliggende, men ogsaa kaster Blikket ud i Fremtiden og fordrer til sin Disposition Midler til Oprettelse af Embeder, som nu ikke eksistere, men som muligt engang kunne antages at ville blive oprettede. Vi have fundet det besynderligt, da der dog ikke ved andre lignende Leiligheder er paataent at oprette en saadan Fond til Lønning af Embedsmænd af en eller

anden Klasse. Der var navnlig ikke Tale derom dengang, da der var Spørgsmaal om at forandre de juridiske Embedsmænds Lønning saaledes, at den gik over fra at tilflyde dem som Sportler til at udbetales af Statskassen. Dengang var der ikke Tale om, af Sportlerne at danne en Lønningsfond, men det blev vedtaget, at Gagerne skulde udbetales af Statskassen uden Hensyn til Sportlerne, som skulde indflyde i Statskassen. Ikke heller var der Tale om Sligt, dengang Bispetienderne bleve indbragne i Statskassen, der eksisterer ikke nogen saadan Fond for Bispetienderne, og det er mig ikke bekjendt, at der har vilst sig nogen Ulempe af, at det ikke er Tilfældet, og disse Midler staae dog, saavidt jeg skjønner, i den fuldstændigste Analogi til dem, hvorom her er Tale. Ikke heller har Mindretallet kunnet skjønne, at der skulde være nogen særlig Betyggelse for de vedkommende Embedsmænd i, at Midlerne samlede i en særlig Fond for derfra at udbetales, da der ikke kan være nogen Tvivl om, at Statskassen ingeninde vil mangle Evnen til at udrede disse Lønninger ligesom alle andre. Snarere skulde der synes at være Grund til en Frygt i modsat Retning, da en Lønningsfond jo, som det synes, maa være indskrænket til sine egne Midler og derved tillige maa være udsat for under ugunstige Omstændigheder at blive insolvent, og at denne Mulighed ikke er saa ganske søgt eller ligger saa meget fjern, vil man formeentlig komme til Erkjendelse af, naar man erindrer, at Midlerne, hvoraf denne Lønningsfond skal dannes, indkomme gennem Korn; der er mellem 254,000 og 255,000 Tdr. Korn, hvis Udbytte skal danne Fondens. Men dersom vi faaet Par Nar, hvori Kornpriserne ikke komme til at staae høiere end i 1849 og 1850, saa forekommer det mig plenshylligt, at en saadan Fond ikke vil være istand til at opfylde sine Forpligtelser. Man vil da maaskee sige: Ja, saa vil Statskassen være nødt til at overtage disse. Ja, det er muligt, at det vil blive saa; jeg vil ogsaa antage, at det vil blive saa, men hvorfor saa gaae denne Omvei? Hvorfor ikke strax ordne Sagen paa den sikreste og solideste Maade? Sagen er nemlig den, at disse Midler udgjøre en indtegrerende Deel af Statsformuen, som hverken